

РЕШЕНИЕ

№ 1246

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 28.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **7830** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 149, ал. 5 АПК, приложим на основание § 2 ДР на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на [фирма], с която се иска прогласяване за нищожен на акт за дерегистрацията му по ЗДДС - № 20991600004814/19.5.2016 г., издаден от С. М. М. – инспектор по приходите, офис С..
Жалбоподателят твърди, че актът за дерегистрация е нищожен. Издаден е от некомпетентен орган. Съгласно чл. 176а, ал. 3 от ЗДДС, в редакцията към 2016 г., компетентният орган по приходите може да прекрати регистрацията на лице, регистрирано по реда на чл. 132 ЗДДС. Не са представени доказателства издалият акта да е оправомощен за това, съответно – да има качеството орган по приходите по смисъла на чл. 7, ал. 1 ДОПК. Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗНАП офис С. като обособена административна единица не съществува. Твърди, че погрешо е описана териториалната компетентност на издателя, което представлява съществено нарушение на процесуалните правила, водещо до нищожност. Актът за дерегистрация е нищожен поради липса на предмет. Административният орган е превишил правомощията си по чл. 176а, ал. 3 ЗДДС като е поискал обезпечение за дългове на [фирма], които вече са обезпечени със запор върху стоки и на банкови сметки, като постановленията за налагане на запорите напълно гарантират погасяване на вземанията на дружеството, поради което допълнителното представяне на обезпечения не е необходимо. Административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, като липсват мотиви за налагане на такава крайна

санкционна мярка. Твърди още, че към датата на издаване на акта за дерегистрация основанията за издаването му са отпаднали доколкото [фирма] продава акциите си в [фирма] на трето лице, като продажбата е вписана в търговския регистър на 14.5.2016 г. Въпреки това, се издава акта за дерегистрация, на 19.5.2016 г.

Ответникът - директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не взе становище по жалбата.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

С оспорения в това производство акт за дерегистрация - № 20991600004814/19.5.2016 г., издаден от С. М. М. – инспектор по приходите, офис С., е разпоредено да се прекрати регистрацията по ЗДДС на [фирма]. В мотивите на акта е посочено, че дружеството е регистрирано по ЗДДС на 8.12.2015 г., съгласно чл. 132, ал. 1 ЗДДС. Разпоредена е проверка, при която е констатирано, че капиталът на дружеството е формиран от апорт на недвижими имоти, на стойност 1 328 010 лв., извършен на 8.12.2015 г. от [фирма], ЕИК[ЕИК]. Последното е имало неуредени задължения по ЗДДС в размер на 2 259 319,28 лв. и съгласно чл. 176а, ал. 3, на 17.3.2016 г., е връчено искане за обезпечение на жалбоподателя, като в указания 7-дневен срок не е представено такова. Ето защо, съгласно чл. 176а, ал. 3 ЗДДС дружеството подлежи на дерегистрацията.

Административен съд София-град, 64 състав, като взе предвид установеното по делото, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима при наличието на предпоставките на чл. 149, ал. 5 АПК. Оспорването с твърдения за нищожност не е задължително по административен ред и жалбата може да бъде подадена направо до съответния административен съд. В този смисъл са следните актове: определение № 5217/15.04.2014 г. по адм.д. № 4756/2014 г., I о. на ВАС, определение № 14911 от 07.12.09 г. по адм. д. № 8283/09 г. на ВАС, определение № 8001 от 27.07.07 г. по адм. д. № 6985/07 г., решение № 358/11.01.10 г. по адм.д. № 10453/2009 г.

В АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. При това положение от теорията и съдебната практика е възприет критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнал съществен порок, така че актът изначално, от момента на издаването му, не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност.

Съобразно изложеното и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: - всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само,

ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление; административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред; превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

По отношение на спора издаден ли е административния акт от компетентен орган.

Процесният акт е издаден от С. М. М. – орган по приходите към Териториална Дирекция С., назначен за такъв, видно от заповед № 726/18.5.2009 г. С посочената заповед е възникнало служебно правоотношение между С. М. М. и Националната агенция по приходите, с място на работа ТД на НАП – С., дирекция „Обслужване“, отдел „Регистрация“.

Съгласно чл.7, ал. 1 ДОПК актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция.

Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4. (предишна т. 3, изм. - ДВ, бр. 105 от 2005 г., в сила от 01.01.2006 г., изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 01.05.2009 г.) органи по приходите са: служителите, заемащи длъжност "държавен експерт по приходите", "държавен инспектор по приходите", "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите";

Чл. 8, ал. 1 ДОПК определя кой орган е местно компетентен. Чл. 8, ал. 1, т. 3 ДОПК предвижда, че компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите относно производствата по този кодекс, освен ако е предвидено друго, е териториалната дирекция по седалището на местните юридически лица;

С. М. е назначен като инспектор по приходите, който е и орган по приходите. Доколкото е назначен в ТД на НАП и предвид че седалището на жалбоподателя е в С., той се явява и териториално компетентен да постанови процесния акт. Действително, в оспорения акт е посочен, че работи в офис С., но доколкото са посочени също така НАП, както и Териториална дирекция С., то следва да се приеме, че офис С., който е в това структурно звено, е териториално компетентно относно процесния акт. Действително, офис С. не е легално дефинирана като местно компетентна, но посоченото обстоятелство, предвид гореизложеното не може да повлияе на извода относно наличието на предпоставките за компетентност съобразно приложимите и посочени по-горе правни норми, които предпоставки съдът намира, че се установяват по делото.

Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. В случая процесният акт е издаден в предписаната от закона писмена форма.

Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление. В случая не се установяват такива факти.

По твърденията за нищожност поради липса на предмет. Посоченият порок не е предвиден като такъв относно административните актове, а е понятие на гражданското право, имащо значение относно недействителността на гражданско-правните сделки. В случая съдът намира, че твърденията на жалбоподателя следва да се тълкуват като твърдения за постановяване на процесния

акт за дерегистрация извън рамките на предоставената материално-правна компетентност, а по същество, предвид изложените факти – в противоречие с материално правните норми, приложими към датата на постановяване на акта.

Обемът на предоставените правомощия за издаване на процесния акт за дерегистрация е очертан в нормата на чл. 176а, ал. 3 (Изм. - ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г.): Компетентният орган по приходите може да прекрати регистрацията на лице, регистрирано по реда на чл. 132, което не е предоставило в указания срок обезпечението за срок една година, когато преобразуването, отчуждаването или апортът се извършва от лице с неуредени задължения за данък върху добавената стойност над 5000 лв.

В случая е разпоредена дерегистрация по ЗДДС на жалбоподателя, мотивирана с непредоставяне в указания срок на обезпечение, когато апортът се извършва от лице с неуредени задължения. С други думи, предвид изложените в мотивите на акта факти, органът се е произнесъл в рамките на предвидените в посочената норма правомощия.

По отношение на твърденията за противоречие с материално-правни норми. Административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред.

В процесния случай не е налице такова съществено противоречие с материално-правните норми, които да се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред /в случая нито се излагат такива твърдения, нито се и установяват/. Същевременно, съдът намира, че е недопустимо в настоящото производство да се разглежда спор относно наличието на конкретните материално-правните предпоставки за постановяване на акта за дерегистрация, който спор би бил не относно нищожността му.

Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност. В процесния случай нито се твърди, нитосе установяват такива предпоставки.

Ето защо съдът счита жалбата за неоснователна.

По разноските.

На основание чл. 161, ал. 1, изр.1 от ДОПК, вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба№ 1 за адвокатските вознаграждения, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско вознаграждение, в размер на 500 лв.

Въз основа на тези мотиви и на основание чл.160, ал.1, предл. първо от ДОПК, Административен съд София-град, 64 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с която се иска прогласяване за нищожен на акт за дерегистрацията му по ЗДДС - № 20991600004814/19.5.2016 г., издаден от С. М. М. – инспектор по приходите, офис С.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП сумата от 500 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомлението за

изготвянето му.

СЪДИЯ: